XXI. évf. 3. szám 2009. május - június

MARANA THA

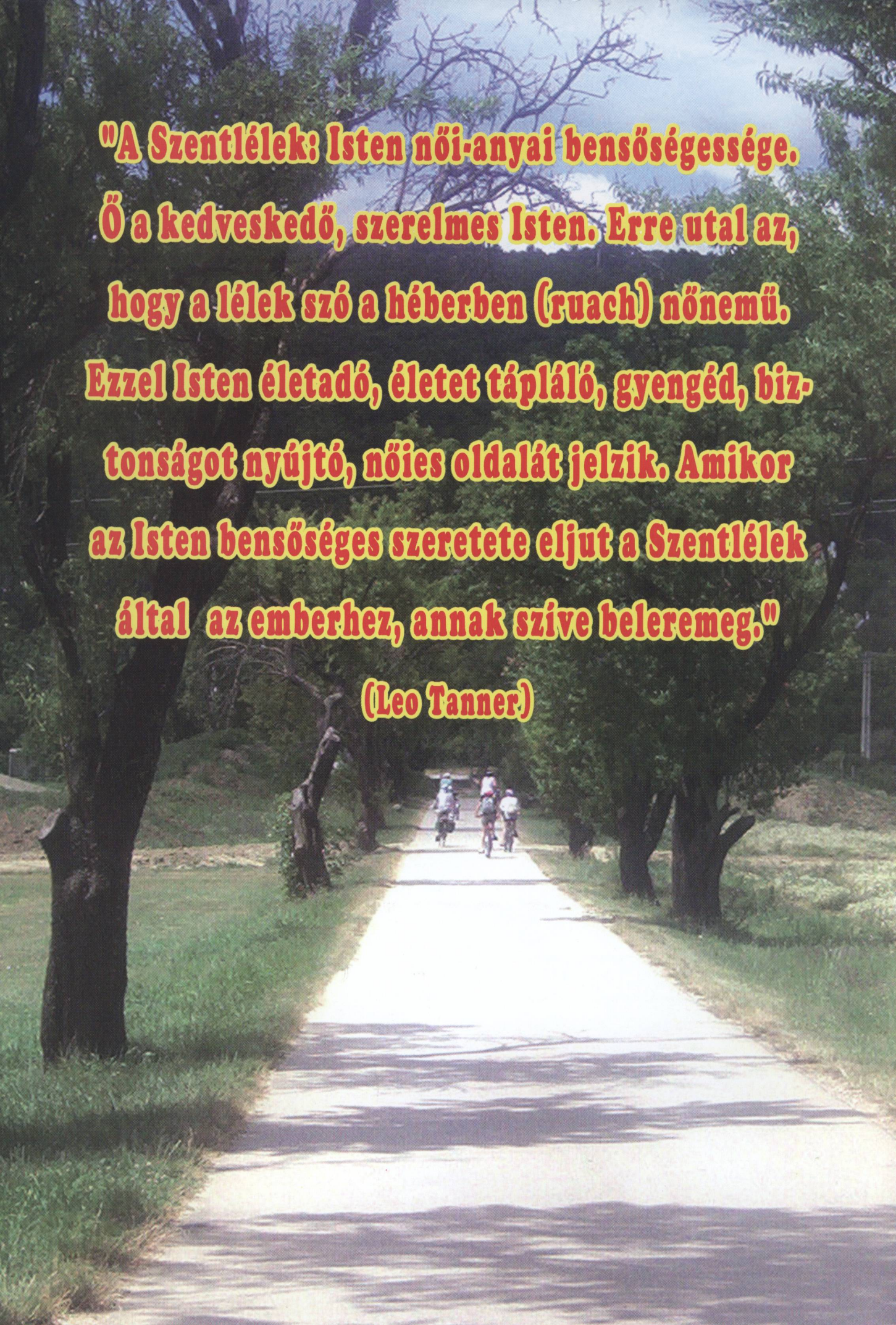
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

DAVID WILKERSON PRÓFÉCIÁJA

LEO TANNER:
SZÍVÜKBE ÍROM TÖRVÉNYEMET

"A Szentlélek: Isten női-anyai bensőségessége. Ő a kedveskedő, szerelmes Isten. Erre utal az, hogy a lélek szó a héberben (ruach) nőnemű. Ezzel Isten életadó, életet tápláló, gyengéd, biztonságot nyújtó, nőies oldalát jelzik. Amikor az Isten bensőséges szeretete eljut a Szentlélek által az emberhez, annak szíve beleremeg."

(Leo Tanner)

Teremtő Lélek, jöjj...

A Biblia első lapjain olvashatunk a teremtésről. Amikor még sötét volt és káosz mindenütt, Isten Lelke lebegett a mindenség felett. Ez a Lélek világosságot hozott a sötétbe, rendet teremtett a káoszban, és elindította az élet csodálatosan szép kalandját. Mérhetetlen nagy esemény volt ez az anyagvilágban!

Amikor Pünkösd hajnalán Isten Lelke lebegett Jeruzsálem felett, ez ugyanilyen nagy esemény volt. Az apostolok és tanítványok szívében kigyulladt a világosság, egy pillanat alatt felismerték az Úr terveit, minden elrendeződött bennük. Helyére kerültek a jelen és jövő tennivalói, megszülettek a célok, új örömök járták át lelküket. A szellemi világ eseménye nagyobb és csodálatosabb, mint az anyagvilágé, bár az utóbbi a látható, az előbbi a láthatatlan. De a láthatatlan gyümölcseiben láthatóvá válik. A teremtő Lélek hatalmas tetteket vitt végbe a 2000 év egyháztörténelmében. Külsőleg elvonultak a béke és a háborúk időszakai, a társadalmi formák változásai, rabszolgaság, feudalizmus, kapitalizmus, globalizmus – de az emberi szívek mélyén vonzódások születtek Isten felé, nagy megtérések, lelki megújulások, a hit lángoló örömei, életek hatalmas változásai. Ezek jelzik, hogy a Szentlélek soha nem pihen. Árad és életet teremt. Különösen ott, ahol vágyakozással és odaadással találkozik. Ott, ahol a szív már kiábrándult a bűnök hamis boldogságígéretéből és felismerte az élethez vezető utat.

1. A keresztségben kezdődött! Amikor megszülettünk, szüleink néhány hét múlva elvittek minket a templomba, hogy kérjék számunkra a keresztség szentségét. Ebben a szentségben megkaptuk az első ajándékot: szívünkbe jött a Szentlélek, és megkezdődött bennünk az isteni élet. A Lélek elkezdte tanító munkáját bennünk, hogy felnőve, alkalmas eszközei legyünk (és örökösei) Isten királyságának. Ha megőrizzük szívünk kegyelmi állapotát, a Lélek mindig segít, hogy elnyerjük a teljesebb életet. Hatalmat ad, hogy legyőzzük a rosszat, és létrehozzuk az igazság és szeretet országát. Drága kincs a szív kegyelmi állapota, amire nagyon kell vigyázni, hogy megőrizzük a világ sokféle kísértései között.

2. Isten bennünk akar lakni! Pál apostol azt írja az 1Kor 12,13-ban: *„mindnyájatokat ugyanaz a Lélek itatott át."* Amikor mosáskor egy ruhadarabot vízbe teszünk, a víz teljesen átitatja, minden részébe behatol. Valami ilyesmi történik az emberrel, ha kitárja szívét a Szentlélek előtt. Minden részét átjárja – behatol a gondolataiba és vágyaiba, érzéseibe és akaratába, terveibe és elképzeléseibe. Legyőzi keménységünket és közömbösségünket, elveszi félelmeinket és meggyógyítja sebeinket. Értjük, mit jelent ez? A Szentlélek által az ember belülről változik meg. Az emberi lélek kitágul és megtapasztalja a csodát: lakást vesz benne az Isten. Ez a legnagyobb megtiszteltetés, amit csak el lehet képzelni. Ez többet jelent a világ minden kitüntetésénél (Nobeldíjnál), és minden dicséretnél. A Szentlélek a te szívedbe akar jönni, hogy személyes Pünkösdöd legyen! Ha ez a legnagyobb kitüntetés és gazdagság, akkor megér minden fáradtságot, hogy ez létrejöjjön és benned maradjon. Ismerd fel nagyságodat és méltóságodat!

3. Küldetésünk van! Jézus azért adta a Szentlelket, hogy apostolai teljesíteni tudják küldetésüket. A kereszténység soha nem lehet állóvíz, hanem olyan, mint a csobogó patak: mindig friss, mindig megy, hogy elérje a nagy óceánt. Nem lehet egyhelyben járás, hanem állandó cselekvés. Hidd el, neked is küldetésed van! Fedezd fel, milyen szépet tudnál tenni másokért. Amikor az angol újságíró, Muggeridge, Teréz anyát meglátogatta és riportot készített vele, könyvének különös címet adott. Látta Teréz anyát, amint lehajol az utcán haldokló szegényekhez és beviszi őket menedékházába, látta, amint ételt ad a koldusoknak és vigasztalja a kétségbeesetteket – mindezt összefoglalta ezzel a címmel: „Valami szépet Istenért." Hát erről van szó! Leélünk 50-60 vagy talán 70-80 évet, és ha visszanézünk az elmúlt évekre, tegyük fel a kérdést: tettem-e valami szépet Istenért? Önzetlenül, tiszta szeretetből? Adtam-e örömöt, bátorítást, jobb életet valakinek, aki a közelemben élt? Ehhez ad erőt a Szentlélek! Erre ösztönöz, hogy tegyél valami nagyon szépet Istenért!

Katona István
főszerkesztő

Szívükbe írom és bensejükbe adom törvényemet

Isten lelke hozza a változást. Isten Lelke összekapcsolódik az emberi szívvel, ezáltal egyesülnek az ember legbelsőbb vágyai azzal, amit Isten szeretne. Ez az új közösség, ez az Újszövetség.

Vajon mit ír Isten a szívünkbe? Mit tart a leglényegesebbnek? Az Ő vágya: *„Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek"* (Jer 31,33). Fontos Neki, hogy tudjuk, mi szeretne lenni számunkra, szeret minket, jó szándékkal van irányunkban.

Az új szövetség, Isten és ember új, a Lélek által kialakított kapcsolatának hatására: *„mindnyájan ismerni fognak engem, a legkisebbtől a legnagyobbig"* (Jer 31,34; Zsid 8,11). Az ismeret egyrészt annak tudását jelenti, hogy mely gondolatok, szavak és cselekedetek felelnek meg ennek a szövetségnek. Másrészt a Jahve iránti bensőséges viszonyt és szeretetet. „Amennyiben a Jahve által újra kötött szövetségnek az a következménye, hogy Isten népében valaki ismeri Jahvét, és más tanításra szüksége sincs, akkor ezzel világosan körülírtuk az Isten és az ember közti meghitt szereteten alapuló legfejlettebb Isten-kapcsolatot, tehát a valóságban új teremtésről van szó." (Ernst Haag: Geistliche Schriftlesung – Das Buch Jeremia, Düsseldorf, 1990.)

Az új teremtést az teszi lehetővé, hogy Jahve (újra és újra) jóváírja vétkeinket, amik Tőle elválasztanának. Ezért ajándékozta nekünk Fiát, a Názáreti Jézust. Az Ő életében valósult meg az Újszövetség. Vére, azaz élete – a vér a Biblia nyelvén életet jelent – az Újszövetség. Jézus közvetíti az Újszövetséget. Erre utalva magyarázza Jézus az Utolsó Vacsorán (peszah vacsorán) életét és halálát. *„Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.«"* (Mt 26,27-28)

Elnyomás vagy lelkesítés

Kétféle mód kínálkozik az emberek ösztönzésére, hogy valamit megtegyenek. Elnyomás és kényszer, illetve lelkesítés és vonzás. Egy szerelmesre nem kell ráparancsolni, hogy gondoljon a szeretett személyre. Magától is ezt teszi, mert vonzza őt a másik, mégpedig olyannyira, hogy sok mindenről lemond érte, bizonyos dolgokat el tud engedni. Korábban azonban nem így volt vele. Lehetséges, hogy ugyanaz a személy, ha már korábban is ismerte, többé-kevésbé közömbös volt számára. Talán még ellenérzése is volt vele szemben. És lám, a szerelem most mindezt megváltoztatja. Hiszen általa új lendület, új, vonzó cél érkezett az életébe. Ez a példa, még akkor is, ha a szerelem többnyire inkább önszeretet, mint igaz szeretetet, megmutathatja nekünk Pünkösd erejét, a Szentlélekét, aki bennünk az Újszövetséget létrehozza.

„Törvényemet a bensejükbe adom és a szívükre írom" (Jer 31,33). Mi általában nem szeretjük a törvényeket, hisz be kell őket tartanunk, főként, ha nem is látjuk világosan értelmüket, belülről elutasítást érzünk. Azért tesszük meg, mert muszáj. Gyakran Istennel szemben is ezt a kényszert tapasztaljuk. Engedelmeskednünk kell Neki, hiszen Ő az erősebb...! A Szentlélek érkeztével azonban mindez alapjaiban változik meg. Az ember belsejében valami történik. A Szentlélek megmutatja, hogy Isten, aki eddig esetleg ellenérzést váltott ki belőlünk, a valóságban a legjobb barátunk, legelkötelezettebb szövetségesünk a boldogságunkért és üdvösségünkért folytatott harcban. A Szentlélek megismerteti velünk Isten hatalmas szeretetét, sőt elárasztja vele szívünket (vö. Róm 5,5).

A Szentlélek: Isten női-anyai bensőségessége. Ő a kedveskedő szerelmes Isten. Erre utal az, hogy a lélek szó héberül („ruach") nőnemű. Ezzel Isten életadó, az életet tápláló, gyengéd biztonságot nyújtó, nőies oldalát jelzik. Amikor a Szentlélek által eljut Isten bensőséges szeretete az emberhez, annak szíve beleremeg. Istent jótékonynak, boldogítónak, hatalmas ajándéknak érzi. Következményként pedig szerelem ébred benne Isten iránt. Isten iránti öröme élővé válik. Ezt nem lehet szándékosan tenni, ez ajándék. Így kapcsolódik össze a Szentlélek Isten és az ember szíve közös boldogságukra. Új, Lélektől vezérelt kapcsolat jön létre, az Újszövetség.

Tűzbe jönni

Pünkösd a Sínai hegyen történt törvényadásra emlékeztet. Így olvashatjuk ezt a Kivonulás könyvében: *„Erre Mózes kivezette őket a táborhelyről Isten elé, s ők odaálltak a hegy tövébe. Füstölgött az egész Sínai-hegy – mert az Úr tűzben szállt le rá –, úgy szállt belőle a füst*

felfelé, mint az olvasztókemencéből, igazán félelmetes volt az egész hegy. A harsonazengés pedig csak növekedett és egyre erősebben szólt: Mózes beszélt és Isten válaszolt neki" (Kiv 19,17-19). Ennek alapján ezt a jelenetet úgy képzelték el a Jézus-korabeli zsidók, hogy Isten hangja lánggá változott, lélekként a trombitákból harsogott, így jutott el az emberekhez. Ezáltal *„félelmetes volt az egész hegy. A harsonazengés pedig csak növekedett és egyre erősebben szólt."* Megrendítő élmény.

Megdöbbentően hasonlít azonban Pünkösd leírásához. Ekkor szintén tűz alakjában érkezik a Szentlélek, „lángnyelvek" képében. Itt is minden rázkódik a heves vihartól. Ezek belső történésekre utaló képek és jelek. Az ember beleremeg Isten Lelkének, az Ő szerelmének érkeztébe. Szó sincs többé ellenszegülésről. Az ember áttüzesedik, Isten és az Ő ügyének tüze átragad rá. *„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna!"* (Lk 12,49) Tűzgyújtás, hiszen ez Jézus feladata, küldetése. Már Keresztelő Szent János megjövendölte: *„Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket"* (Lk 3,16). Pünkösdnek tüzet kell bennünk élesztenie, Istenhez és embertársainkhoz fűző új szeretetünk tüzét.

Kérdés, hogy szeretnénk-e tüzet fogni? Meg szeretnénk-e kapni a Jézushoz és az Evangéliumhoz kapcsoló új szeretetet? Mennyi legyen ez a tűz? Óvatosan, nehogy meggyulladjunk? Keresztes Szent János mondja, hogy mindenkinek annyi jut Istenből, amennyit elvár. Mennyit akarunk mi Belőle, mekkora bennünk a vágy Őrá?

Pünkösd

Isten mindenki számára meghirdeti az üdvösséget

Képzeljünk el egy olyan koncertet, ahol mindenki összevissza énekel és játszik. Zűrzavar és káosz. Az egész teremben fülsértő disszonancia. Az ilyen harsogó hangzavart senki sem bírja ki sokáig. Mi is valószínűleg fülünket befogva a lehető leggyorsabb menekülést választanánk. Ha most ebbe a kaotikus helyzetbe megérkezik a karmester, megadja a hangot, és mindenki követi vezényletét, akkor rend és harmónia alakul ki. Kellemes hangzás tölti be a termet. Pünkösd Isten kezdeményezése, hogy az embert közös hullámhosszra, mennyei hangzásvilágra hangolja. A Názáreti Jézus elsőként hallotta meg tisztán és világosan Isten hangját, és így adta tovább nekünk. Ő tehát Atyja üdvkezdeményezésének, üdvrendjének, azaz „Isten országának" végérvényes elindítója. Názáreti Jézus a kezdet, az új teremtés. Pünkösd értelme, hogy alárendeljük magunkat az üdvrendi karmester irányításának, átvesszük hangzásvilágát, a Szentlelket. Ezáltal összhang és harmónia keletkezik.

Isten Lelke életet teremt

Isten Lelke a kezdetektől rendet és harmóniát teremtett, ahogyan ezt az első teremtéstörténet tanúsítja: *„A föld puszta és üres volt, és sötétség volt a mélység felett, és Isten Lelke a vizek felett lebegett"* (Ter 1,2). Ebből a zűrzavarból alkotta a Lélek csodálatosan rendezett világunkat. Tehát a teremtés folyamataiban Isten Lelke működik. Igen, a Szentlélek az életerő. „Ruach" (héberül a Lélek) levegőt, lélegzetet, szelet jelent. Az Ószövetségben Isten Lelke az élet lélegzetévé válik. Szemléletes példa az ember teremtése: *„Megalkotta tehát az Úr Isten az embert a föld agyagából, az orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlénnyé lett"* (Ter 2,7). A 104. zsoltár is erről tanúskodik: *„Ha adsz nekik, felszedik, ha megnyitod kezedet, jóllaknak javaiddal. De ha elfordítod arcodat, megrémülnek, ha lélegzetüket megvonod, elenyésznek, és porrá lesznek ismét. Kiárasztod lelkedet, s ők életre kelnek, és megújítod a föld színét."* (Zsolt 104,28-30)

Ezeket a kijelentéseket az a meggyőződés hatja át, hogy Istenben van minden élet eredete. Az élet mindenkor Isten ajándéka. Az ember nem rendelkezhet fölötte még ma sem.

Isten Lelke a prófétákon

Isten Lelke nemcsak a teremtéskor munkálkodott, hanem különleges módon a prófétákban is. Hirtelen és félreismerhetetlenül szállja meg őket Isten ereje, ami beszédre és cselekvésre készteti őket. Gyakran saját akaratuk ellenére. Az isteni találkozás lenyűgözi és meggyőzi őket, hogy Jahve üdvszolgálatába álljanak. Sokszor valamiféle bűvöletként élik ezt meg. Ezt tapasztalta meg akaratlanul Mózes 70 véne is. *„Ekkor leszállt az Úr a felhőben, szólt hozzá és elvett abból a lélekből, amely Mózesen volt, s odaadta a hetven férfinak. Ezek, amikor megnyugodott rajtuk a Lélek, akkor prófétálni kezdtek, máskor azonban nem."* (Szám 11,25) Még az a kettő is elragadtatásba esett a Lélek által, akik az előírást megszegve nem mentek a megnyilatkozás sátra

elé. Mózes ekkor így kiáltott fel: *„Bárcsak az egész nép prófétálna, s az Úr nekik adná Lelkét!"* (Szám 11,29)

Ezékiel nagy látomásában (Ez 37) láthatjuk, hogyan akar és tud a Szentlélek működni. Először a kétségbeesett, Babilonban maradt zsidók vigasztalásáról, majd a fogságból való hazavezetéséről van szó. *„Kiszáradtak csontjaink, elveszett a reménységünk, elvesztünk"* (Ez 37,11) – ők maguk így írják le helyzetüket. Úgy érzik, mintha a földön szanaszét heverő csontok volnának. De Isten ebbe nem nyugszik bele. Nem sejtett lehetőségeket tár népe szeme elé. Isten Lelke életet és új jövőt teremt. Ehhez szüksége van emberekre, akik beszélnek és cselekszenek a nevében. *„Akkor azt mondta nekem: »Prófétálj a léleknek; prófétálj, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az Úr Isten: A négy szél tájékáról jöjj elő, lélek, és fújj ezekre a megöltekre, hogy új életre keljenek!« Prófétáltam, amint megparancsolta nekem; erre beléjük szállt a lélek, és életre keltek; a lábukra álltak, mint valami igen nagy sereg."* (Ez 37,9-10)

A végső cél Istent megismerni, Őt szeretni, Vele közösségben élni. Ezért halljuk kétszer is: *„Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr"* (Ez 37,13.14). A Szentlélek hatása, hogy nyitottakká válunk Istenre, Feléje fordulunk, és így harmóniába kerülünk Vele és az egész teremtéssel.

Lélek az Ószövetségben

A zsidók szigorúan monoteisták. Ezért egyáltalán föl sem merül bennük olyan gondolat, hogy a Szentlélek isteni személy volna. Mi is egyistenhívők vagyunk, mégis az egy Istenben három személyt vallunk. Csak lassan alakul ki az a hit az Újszövetségben, hogy a Szentlélek isteni személy. Isten Lelkét Isteni erőként ábrázolják, amely hat a világban, az emberek között és a természetben. Mindent megalkot, amit Isten akar. Rendezetté tesz, felélénkít és közösségbe vezet. Minden élet táptalaja.

Az Ószövetségben csak akkor tölti el a Lélek az embereket, ha különleges feladatuk van. Viszont teljesen betöltötte a Messiást. A messiási időkben azonban mindenkit magával fog ragadni, mint ahogy erről Joel próféta beszél: *„Aztán pedig kiárasztom lelkemet minden emberre, és prófétálni fognak fiaitok és leányaitok; álmokat álmodnak véneitek, és látomásokat látnak ifjaitok. Sőt szolgáimra és szolgálóimra is kiárasztom azokban a napokban lelkemet."* (Jo 3,1-2) Ez történt Pünkösdkor. Isten azóta mindenkinek fölkínálja a Szentlelket korlátozás nélkül.

A végleges üdvösség kezdete

Az Isten felé való nyitottság a Názáreti Jézusban érte el csúcspontját. Az Ő létén és működésén keresztül nyilvánult meg Isten Lelke a legteljesebben. A Szentlélek áthatotta Őt földi életének első pillanatától kezdve. Máriához így szólt az angyal: *„A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnyékoz téged; s ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni"* (Lk 1,35).

Elhatározását, hogy teljesen Atyja megbízásának szenteli magát, a keresztelés jelében nyilvánította ki. Ekkor: *„mint egy galamb, testi alakban leszállt rá a Szentlélek"* (Lk 3,22). *„Jézus pedig telve Szentlélekkel visszatért a Jordántól, és a Lélek a pusztába vitte negyven napra, és kísértette az ördög"* (Lk 4,1-2). Mégis Jézus minden kísértésben kitartott Atyja és az Ő akarata mellett. A legkisebb kompromisszumba sem ment bele. Teljesen átlátszó maradt Isten üdvözítő tevékenysége számára. A Lélek ereje, energiája így behatolhatott életébe. *„Jézus pedig a Lélek erejében visszatért Galileába, és a híre elterjedt az egész környéken"* (Lk 4,14).

Lukács szerint Jézus ezután az Evangélium hirdetését saját városában kezdte el. A zsinagógában Izajás próféta szavaival nyilatkoztatta ki küldetését. *„»Az Úr Lelke van rajtam; azért kent föl engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és látást a vakoknak, hogy szabadon bocsássam a megtörteket, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.« Aztán összehajtotta a könyvet, visszaadta a szolgának, és leült. A zsinagógában minden szem rászegeződött. Ő pedig elkezdett hozzájuk beszélni: »Ma teljesedett be ez az Írás a ti fületek hallatára.«"* (Lk 4,18-21)

De a kijelentéseknél több is történt. Jézus a Szentlélek erejével sok jelben számtalan embert gyógyított és szabadított meg. Így érkezett el személyében Isten üdvözítő hatalma az emberekhez. *„De ha én az Isten Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor elérkezett hozzátok Isten országa"* (Mt 12,28). Isten Országa van itt! Ezt a jó hírt élték meg az emberek. Amikor Isten Lelke hatni tud, akkor a beteg meggyógyul, a megkötözött megszabadul, a sérült egészségessé válik. Más szavakkal minden megjavul (vö. Mk 7,37).

Mindez a sok változás nem magától megy végbe. Azért történik meg, mert az ember megnyílik a Léleknek, Isten működésének. Jézus tökéletesen nyitott volt Atyja számára. Ezért tudott Isten üdvözítő ereje benne és rajta keresztül hatni.

Ebbe az alapállapotba akarta Jézus bevezetni tanítványait is. Ezért kérte nekik halála előtt az Atyától a Szentlelket, és megígérte, hogy elküldi Őt nekik.

Jézus a Lelkét adja

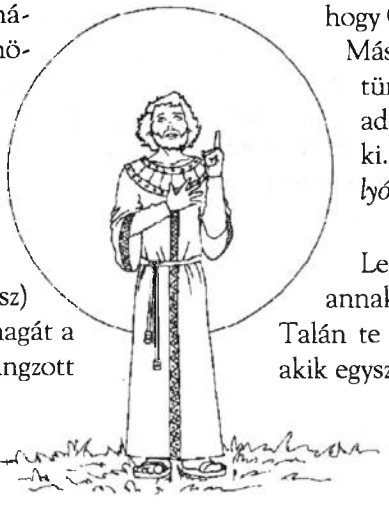
Az Újszövetségben különleges módon kötődik a Szentlélek a Názáreti Jézus nevéhez és működéséhez. Az Ő Lelkévé válik. Ezt adja át Jézus a kereszten: *„fejét lehajtva kilehelte (szó szerint: »átadta«) a lelkét"* (Jn 19,30). Kinek adta Jézus a lelkét? Az Atyának, hogy Ő aztán továbbajándékozza azoknak az embereknek, akik ké-

szek azt elfogadni. Erre utal Jézus halott teste is, amit a katona lándzsája döf át: *„amelyből azonnal vér és víz jött ki"* (Jn 19,34). Ez a víz János evangélista nyelvezetében az élet lényege, az életerő, Jézus Lelke, ami halálának következtében válik adhatóvá.

Húsvétkor aztán minden világossá válik. Jézus megjelenik a tanítványoknak, és nekik adja lelkét. *„»Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« S miután ezt mondta, rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: »Vegyétek a Szentlelket!«"* (Jn 20,21-22). A Szentlélek vétele Húsvét gyümölcse. Ez Pünkösd leírása János evangéliumában.

A bibliai szövegről

A János evangéliumot János apostol írta, valószínűleg Krisztus után 90 és 100 között. Felépítésében és tartalmában jelentősen különbözik a három szinoptikus evangéliumtól. Különösen hangsúlyozza Jézus istenfiúságát, melyet szavakban és jelekben nyilatkoztatott ki. Ezek szerepe, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá váljon: Isten küldte el hozzánk Fiát.

A miáltalunk kiemelt szöveg az evangélium középső részében (5-12. rész) található, ahol Jézus kinyilatkoztatja magát a világnak. A zsidók sátoros ünnepén elhangzott tanításból idézünk. Ezt a boldog hála- és örömünnepet ősszel, a betakarítás végén tartják. Hét napon keresztül emlékeznek Isten előtt arra, hogy mielőtt atyáikat Jahve a szabadságba vezette, Egyiptomban kunyhókban laktak.

Jézus az ünnep végén mindenki előtt világossá akarja tenni, hogy Isten őket ma is vezetni szeretné, egy új élet szabadsága vár rájuk. Vajon hinni fognak Neki? Hogyan tudná előítéleteiket és kétségeiket eloszlatni? Hogyan lehetne őket nyitottá tenni arra az ajándékra, amit Isten adni szeretne nekik? Ezért Jézus először arról beszél, hogy tanítása Istentől származik: *„Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött. Ha valaki kész az ő akaratát megtenni, felismeri a tanításról, hogy az az Istentől való-e, vagy én magamtól szólok-e"* (Jn 7,16-17). Ezután arra utal, hogy Őt Isten küldte, aki jótáll érte. *„Ismertek engem is, és azt is tudjátok, hogy honnan való vagyok. Márpedig én nem magamtól jöttem, hanem az küldött engem, aki Igaz, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, mert tőle vagyok, és ő küldött engem"* (Jn 7,28-29). Majd az ajándékról szól, ami Tőle származik.

„Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus megállt és felkiáltott: »Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki, aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élővíz folyói fakadnak majd belőle.« Ezt a Lélekről mondta, amelyet a benne hívők meg fognak kapni. A Lélek ugyanis még nem volt megadva, mert Jézus még nem dicsőült meg." (Jn 7,37-39)

Észrevételek

„Az ünnep... nagy napján" – az ünnep csúcspontján odaáll Jézus a templomban mindenki elé *„és felkiáltott"* – Jézus erős hangon kiáltott a templomban. Szenvedélyesen elkötelezett szíve a hangjában érezhető.

„Ha valaki szomjazik..." – aki sóvárog. Aki a Szentlélekre vágyakozik. Jézus tisztán és világosan megszólítja az ember akaratát.

„...jöjjön hozzám, és igyon mindenki, aki hisz bennem." Jézus az élet, a szeretet, a boldogság forrása. Aki hisz, ebből a forrásból iszik. Jézusban hinni azt jelenti, hogy a Vele való kapcsolatunkból élünk, hagyjuk, hogy Ő vezessen, Ő rendelkezzen fölöttünk. Más szóval teljesen megnyitjuk Előtte életünket. Aki így hisz, annak saját magából ad valamit Jézus. Lelkét ajándékozza neki. Ettől megváltozik az ember: *„élővíz folyói fakadnak majd belőle"* (Jn 7,38).

Ha valaki ebből a forrásból iszik, Jézus Lelkéből, az evangélium üzenetéből él, annak belsejéből „élővíz folyói fakadnak". Talán te is találkoztál már olyan emberekkel, akik egyszerűen a jót teszik, akikből árad egy jó légkör, akik szeretetet, reménységet sugároznak. Emberek, akik inspirálnak, felpezsdítenek, akikből üde őszinteség és nyugalom árad. Emberek, akiktől bátrabbakká válunk, könnyebbek, boldogabbak, erősebbek leszünk. Ilyen sugárzó emberekké szeretne Jézus mindannyiunkat változtatni, hogy áramoljanak át rajtunk az élő víz folyói, Lelkének folyói, szeretetének folyói, és változtassák meg a világot.

Szeretnél ilyen emberré válni Jézus Lelkével eltelve? Nem jó azonban idő előtt kérni Jézus Lelkét. Tudjuk egyáltalán, mivel jár ez? Tudatában vagyunk a következményeknek?

Jézus Lelke először is teljes nyitottság az Atya akaratára és vezetésére. Erős szándék és eltökéltség, hogy az Atya útján, vagyis a szeretet útján járunk. Meg akarjuk engedni, hogy életünkben Isten működjön. Kívánjuk, hogy tüzet fogjunk, és Isten szeretetének tüze teljesen átizzítson bennünket. Kérdés, hogy akarjuk-e. Akarod, hogy így legyen? Szeretnéd ezt a vágyat?

Leo Tanner

(Részlet Leo Tanner: „Szentlélek – engedd, hogy Pünkösd legyen bennem" című könyvéből, mely a Marana Tha sorozat egyik legújabb megjelent kötete.)

TANÚSÁGTÉTELEK

Megtérésem rövid története

Az én megtérésem – mint sokunk életében is – nem egyik napról a másikra zajlott le hirtelen, felismerésszerűen, hanem egy hosszabb folyamat eredményeként történt. Több ilyen megtérési hullám is volt az életemben, de a legutóbbi (2008 ősze) volt a legnagyobb, az Úr kegyelméből.

Vallásos családban nőttem fel egy vidéki nagyvárosban, hitüket gyakorló nagymamákkal, akik már kisgyerekkoromban sokat vittek magukkal a templomba, ahol igen szívesen időztem már akkor is; ez is azt mutatja, hogy az Úr már gyermekkoromban is jelen volt az életemben, szerető kegyelme akkor is elkísért.

Azután iskolába kerültem, jöttek a hittanórák, majd az ifjúsági hittanok, ahol sokat tanultam a Mennyei Atyáról, Jézusról és a Szentlélekről. Az Úr egyre többet nyilatkoztatott ki magából nekem, és nagyon jól éreztem magam az Ő közelében, de sajnos a gondok, problémák, amik jelen voltak családunkban (alkoholista édesapám révén) szétzilálták a jó Istenről alkotott képet bennem – serdülőként nem értettem, miért kell annyit szenvedni, miért engedi meg Isten a rosszat. Ehhez még az is hozzájárult, hogy nem volt jó példa előttem, a szüleim folyton veszekedtek, a meg nem értés, a szeretetlenség és durvaság sajnos mindennapos jelenség volt, és a közös ima is csak illúzió maradt.

Én közben tini-lány lettem és elkezdtem igen élénken érdeklődni a fiúk iránt. Mivel a fiúk szép lánynak tartottak – mindig akadtak rajongóim – náluk találtam meg azt a vigasztalást, bátorítást, amire akkor úgy gondoltam, szükségem volt. Nagyon jól esett megfürödni nap, mint nap az ő tetszésükben (ez hízelgett hiúságomnak). Ez volt az a terület a tanulás mellett, ahol sikerélményeim voltak, így hát ebbe menekültem.

Közben nagyon sok jó dolog is történt velem: jól tanultam, s a Gondviselésnek hála nemsokára főiskolai bölcsész diplomát szereztem, majd munka mellett elkezdtem egyetemi tanulmányaimat is. Közben elmentem egy-egy keresztény ifjúsági táborba, ahol különös módon többször is megérintett az Úr a csendben és a természet szépségén keresztül. Ekkor egy rövid időre megértettem, hogy Ő létünk forrása és Ő a végső cél is, de amikor visszakerültem a világ forgatagába, ismét elragadott a hiúság, a divatos ruhák, az anyagi világ szépségei. Szerelmi kapcsolataimon is érezni lehetett, hogy nem igazán volt rajtuk Isten áldása: a barátaim nem élték a keresztény értékrendet, és így mindig visszahúztak engem, nem tudtam a lelki életben előrejutni, fejlődni – erre sajnos csak később jöttem rá. Mindig a teremtményeknek akartam megfelelni és nem a Teremtőnek, sajnos nem az Urat tettem az első helyre az életemben. Így lassan kialakultak rendetlen ragaszkodásaim, a kötődések, amelyek persze számtalan lelki sebet ejtettek rajtam, és egy-egy csalódás után úgy éreztem bizony, hogy a világ omlott össze bennem. Akkor még nem tudtam, hogy ezek a sebek az én bűneim következményei voltak; azt hittem ártatlanul szenvedek. Mivel az Úr zárt ajtókra talált a szívemben, továbbra is vak maradtam. De az egyre szaporodó csalódások arra késztettek, hogy mindinkább elcsendesedjek; éreztem a szívem mélyén, csak Isten lehet a megoldás.

Éppen egy ilyen nehéz életszakasz lezárása után Budapesten kezdtem új életet, és itt találkoztam gyerekkori ismerősömmel, Ibolyával, akivel egy városból származunk, és aki éppen egy hónappal korábban költözött a fővárosba, mint én. A lelki sebek, a közös sors közel hoztak bennünket egymáshoz, többször találkozgattunk, beszélgettünk, és az Úr Ibolyán keresztül ismét megszólított: *„Gyere, mert nálam vigaszra lelsz, és begyógyítom minden sebedet!"*

Ibolya mély lelki életet élő lány volt korábban is, és tudtam, hogy ez nem véletlen, hogy mi most éppen találkoztunk. Már nem volt kérdés, hogy ez az Úr kegyelme. Szépen lassan visszataláltam Hozzá, és éreztem, a szeretetkapcsolatom az Úrral egyre mélyül.

Feltettem magamnak a kérdést: „Hogyan is szerethetek valakit, ha alig ismerem?" Tudtam, nemcsak teológiai téren hiányosak az ismereteim, de sokat kell egyedül lennem a csendben, hogy Ő is szólhasson hozzám. Ezt sajnos az utóbbi években csak nagyon ritkán tettem meg. Ekkor kezembe vettem néhány könyvet – többek között Szent Ágoston Vallomásait és Ignacio Larranaga-tól a Názáreti Szegényt –, mert kimondhatatlanul vágyódtam az Úr Jézus után. Elismertem Őt személyes Megváltómnak, és tudtam, hogy Ő bűneim ellenére sem taszít el, éppen ellenkezőleg: minél több a bűnöm, annál gyengédebb szeretettel közeledik felém és emel föl engem. Ugyanaz a felismerés fogalmazódott meg bennem is, mint Ágostonban: „Istenem, Te végtelen

Szépség, én mindig kívül kerestelek Téged, és Te belül voltál... itt voltál bennem..."

Szárnyalni tudtam volna a boldogságtól, ezt a környezetemben sokan észre is vették, látványosan mindig jó kedvem volt, azt mondták, sugárzom!! Nagy lelkesedéssel kezdtem el október 6-án a Szentlélek Szemináriumot, melynek az előadásait István atya tartotta. Ez a szeminárium nagyon sok kegyelmet tartogatott számomra, és a kis csoportunk számára is. Most először az életemben éreztem úgy, hogy feltétel nélkül rá tudom bízni magam az Úrra, és életem azon területeit is át tudom adni Neki, melyeket eddig még sohasem. „Most már nem számít senki és semmi, csak az Úr" – gondoltam. Őt kell valamennyiünknek az első helyre tennünk életünkben, mert ha hagyjuk Őt működni, akkor fogjuk csak megtapasztalni, hogy sohasem csalatkozunk! Ha csak a magunk feje után megyünk, annak mindig hasra esés lesz a következménye. Higgyétek el, ez biztosan így van!!!

Szeretnék hálát adni az Úrnak István atyáért, Ibolya testvéremért és a Szentlélek Szemináriumon részt vevő csoporttársaimért, mert tudom, hogy valamennyien a Gondviselés eszközei voltak, akiken keresztül áradt felém Isten kegyelme. Továbbá hálát adok Varró István testvérért is és az Elizeus Közösségért (akik a Tömő utcai kápolnában tartanak nyílt evangelizációt minden szerdán 19 órai kezdettel), a közös dicsőítésekért, a tanításokért, a közbenjáró imákért, mert ezeken az alkalmakon is gazdagon ajándékozott meg az Úr. Most, közel 30 évesen értettem meg, hogy Krisztus a mi boldogságunk, a mi életünk egyetlen célja, és hogy nélküle nincs jövőnk.

Kedves Testvérek, merjük átadni Neki életünket, és tapasztaljuk meg a Szeretet számtalan csodáját! Dicsőség legyen az Úrnak!

Czuczor Aliz
Tanárnő

Térdem gyógyulásának története

„Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égben, a földön és az alvilágban" (Fil 2,10)

Megtapasztaltam, milyen fontos ízületünk a térd. Ha fáj, először is nem tudunk járni, de térdet sem tudunk hajtani, és az Úrfelmutatásnál sem tudunk letérdelni. Ennek fájdalmát és az Úr csodájának örömét szeretném elmondani.

Amikor a térdízületem gyógyulását Jézus kegyelméből megtapasztaltam, tudtam bot nélkül és ízületi rögzítő nélkül járni, de még mindig nagy fájdalommal járt a térdelés. Ezért a szentmisén Úrfelmutatás alkalmával felálltam, és úgy tekintettem az Oltáriszentségre. Nagyon rossz volt számomra az az érzés, hogy egy szinten vagyok az Úrral, és nem tudok Rá fizikailag is felnézni. Szégyelltem magam és bocsánatot kértem Tőle. Azt is tudtam, hogy Ő mosolyog az én aggodalmaskodásomon, és szinte egészen a Szívéig felemel, hogy megvigasztaljon, mégis kényelmetlenül éreztem magam.

Az otthoni imáimnál is zavart, hogy csak ülve tudok imádkozni. Még kicsi gyermekként is az esti imát testvéreimmel és édesanyámmal térdelve mondtuk el. Lehet, hogy ez csak megszokás dolga, és lehet elmélyülten imádkozni minden testhelyzetben, de az én szívem most csordultig tele van hálával, hogy újra, fájdalom nélkül letérdelhetek az Úr elé.

Az én gyógyulásomat az Úr – Ő tudja, miért – két lépcsőben hajtotta végre. Az első és nagyon látványos lépcső még október első napjaiban történt a Ferences Mária Misszionárius Nővérek Hermina úti kápolnájában, ahol Damian Stayne karizmaiskola előadásának egyik gyakorlati foglalkozásán a mellettem ülő testvérek imádkoztak értem. Amikor egyik testvérem a fájós térdemre helyezte a kezét, először éles fájdalmat éreztem, majd teljesen megszűnt a fájdalom. Az imádságok után több testvér is szólt, akik megkapták az ismeret szavát, hogy milyen betegségeket is gyógyított az Úr. István testvérünk azt kapta, hogy valakinek a jobb térde gyógyult a porcleválásból eredő elváltozásból. A mellettem ülő testvérek boldogan odasúgták nekem, hogy „ez biztos a te térded!" Nekem a hallásommal is van némi problémám (ebből még nem gyógyultam), így nem értettem pontosan az elhangzott szavakat. Végül Damian megkérdezte, ki miből gyógyult, és én is, elég bizonytalankodva, feltettem a kezem. Ő kihívott az oltárhoz, kérte, hogy vegyem le a térdrögzítőt és sétálgassak. Fájdalom és sántítás nélkül tudtam járni, sőt még szaladni is, mikor ő erre felszólított. A következő napon már bot és rögzítő nélkül érkeztem az előadásra. A váci egész napos szentmise és tanítási alkalmon a nyilvánosság előtt tettem tanúságot gyógyulásomról.

Második fokozatra is szükség volt, mert a térdhajtás, térdelés ezután is fájdalmas maradt. Ez kissé elbizonytalanított és amikor szóltak, hogy beszéljek a gyógyulásomról a Mária Rádióban, ezt visszautasítottam. Úgy éreztem, hogy ez a gyógyulás nem volt teljes mértékű. Ezt követően még orvoshoz fordultam, kaptam ultrahang kezelést, gyógytorna, valamint gyógyszeres beavatkozást. Végre december második felében, karácsony táján már le tudtam térdelni minden nehézség nélkül. Ez volt az én nagy karácsonyi ajándékom Jézustól.

Uram, Te tudod egyedül, mit, hogyan és milyen mértékben teszel meg, hogy az számunkra a legmegfelelőbb legyen. A Te dicsőségedet egyáltalán nem csorbítja, hogy még pár kezelés kellett a teljes gyógyuláshoz. Köszönöm, Uram!

Poroszlay Borbála

Megtaláltam a békét az Egyházban

Elég korán, már kisgyermekként szembesülnöm kellett az elmúlással. Felismertem, hogy az élet mulandó, és egyszer én is meghalok. Ennek hatására egész gyermekkorom félelemben és rettegésben telt, és 17 évesen már pánikbeteg voltam. Nem akartam elhinni, hogy csak ennyi az élet, megszületünk és meghalunk. Az igazságot akartam: **örök életet és békességet** a szívemben.

Elkezdtem keresni az igazságot, és észre sem vettem, már mélyen benne voltam az okkultizmusban. Tanfolyamról tanfolyamra jártam, rengeteg könyvet elolvastam, és egy „misztikus" iskola tagja lettem. Szinte minden létező okkult tanítást és módszert kipróbáltam, de az igazságot nem találtam meg. Minden időm és pénzem erre ment el. Tizenöt év kutatás után egyre elkeseredettebb lettem. Nem láttam az élet értelmét. Olyan voltam, mint egy űzött vad, az idő pedig csak szaladt. Egyre rosszabb lett minden, félelmek és kételyek gyötörtek. Ekkor történt, hogy egy beavatási szertartás után rosszul lettem, úgy éreztem, végem van, ennyi volt az életem.

Fizikailag és lelkileg is borzasztó kínokat éltem át. Orvoshoz nem mertem elmenni, mit is mondhattam volna... emlékszem egész úton hazafelé ezt mondogattam: „Istenem, kérlek segíts!..." És megpillantottam egy kápolnát, a Kútvölgyi Engesztelő Kápolna volt az. Úgy éreztem, be kell mennem, hogy Istennel legyek és segítséget kérjek. Bementem, leültem a félhomályba. Rajtam kívül nem volt bent senki. Örültem, hogy kettesben lehetek Istennel. De ekkor egy zarándokcsoport érkezett. Nagyon ideges és dühös lettem. El akartam jönni, már épp indulóban voltam, amikor elkezdtek mindnyájan imádkozni: „Üdvözlégy Mária..." Moccanni sem tudtam. Csak álltam, és éreztem, hogy sírok. Mély békességet éreztem a szívemben. Isten megérintette a szívemet, és gyengéden gyógyítani kezdett. Mikor kiléptem a kápolnából, már tudtam, hogy nem lesz baj, Isten megsegít engem. És így is lett... elvezetett István atyához. Felismertem, hogy rossz úton jártam, életgyónást végeztem, és 34 évesen első áldozó lettem. Isten megsegített, elvezetett István atyához és Ábel atyához, akiknek nagyon sokat köszönhetek.

Elkezdtem szentmisére járni, Bibliát olvasni, imádkozni. De türelmetlen voltam, mindent egyszerre akartam. Nem értettem meg, hogy ez egy folyamat. Az elvesztegetett 15 évemet azonnal pótolni akartam. Elkezdtem különféle keresztény tanításokat hallgatni, és ellátogattam többféle keresztény (protestáns) gyülekezetbe, közösségbe. Sok helyen elmondtam a bizonyságtételemet a megtérésemről, de szinte mindenhol csak gúnyosan mosolyogtak rajtam. A hátam mögött összesúgtak, kijavítottak, hogy butaság, amiről beszélek, Szűz Mária és a katolikus Egyház ugyan már... csak az ő tanításaik az igaziak, stb... szóval felháborodtak. Önáluk van az igazság, és csak az ő tanításaik a helyesek... Sok mindent próbáltak velem elhitetni, de Isten kegyelme velem volt. Megengedte, hogy meglássam az igazságot. Ők ugyan szeretetről beszéltek, de én nem ezt láttam náluk. Sok csalódott, megkeseredett, kihasznált embert láttam, akik úgy tettek mindent, ahogy tanították nekik, mégsem kapták meg a megígért gazdagságot, házat, autót, vagy egészséget, és ezért megingott a hitük és elfordultak Istentől. Ráébredtem, hogy még a kereszténységen belül is vigyázni kell (a protestáns gyülekezetekben), nem szabad mindent elhinni. (Itt nem a történelmi egyházakra gondolok.) Nem szabad mindenhová elmenni. Ráébredtem, hogy egyedül a Katolikus Egyházban kaptam meg azt, amit mindig is kerestem, az igazságot és azt a békességet, amire mindig is vágytam. A szív békéjét...

Itt tanulhatom meg azokat az erényeket, amik igazán fontosak, ami a szeretet, alázat és tisztelet. Már nem keresek gyülekezeteket, mert amit kerestem, Isten kegyelméből megtaláltam. Az igaz utat választottam. Isten kegyelméből történt mindez. Ő vigyázott rám mindig, kimentett minden bajból és elvezetett az igazságra. Az Ő kegyelméből írhatom meg ezt a bizonyságot is, mert minden kegyelemből van...

Köszönöm, Istenem...

Horváth Erika

Pió atya közbenjárásával meggyógyultam!

Néhány éve egy baleset során belső zúzódást szenvedtem az ülőcsont tájékán minden külső sérülés nélkül. Pár hónap múlva éjszaka kellett kihívni az ügyeletes orvost, mert 40 fok fölé ment a lázam, és semmiféle gyógyszerrel nem lehetett csillapítani. Az orvos vírusos

fertőzésre gyanakodott – vizsgálat nélkül... Pedig mondtam, hogy erős fájdalmat érzek az ágyékomban. Azt tanácsolta, hogy „...ha már jobban leszek, nézessem meg magamat urológussal." Másnap már sürgősséggel életveszélyes állapotban vittek kórházba, ahol azonnal műteni kellett „vastagbél melletti tályoggal". A hatalmas tályog feltárására öt napon belül három életmentő műtétet kellett elvégezni, mivel a gennyesedés gyorsan terjedt a hasüregben és félő volt, hogy nemesebb szervre, vagy a hashártyára átterjedve szepszist okoz. A műtét utáni tizedik napon este nyolckor ismét a műtőbe vittek – megint 40 fok feletti lázzal – és az orvosi konzílium megállapította a szepszist – mondván: „gyógyszeres beavatkozás már nem segít, ha a természetes immunrendszerem leküzdi, akkor életben maradhatok..." Feleségem egész nap az ágyam mellett ült és imádkozott; bátorított, hogy: „Ne félj, csak higgy!" Karizmatikus közösségünk ebben az időben tartott több, mint kétszáz fővel lelkigyakorlatot Kecskeméten, és az értem mondott szentmisén imádkoztak gyógyulásomért. Gyógyulásom lassan haladt és néhány hét múltán is az öt műtéti helyből a legsúlyosabb csak félig gyógyult, és így engedtek haza, mivel szondás és izotópos vizsgálatokkal megállapították, hogy a „...vastagbél alsó harmadában lévő fekélyen keresztül a sebbel kommunikál és nem tud begyógyulni, mivel folyamatosan utánfertőződik." Az ismételt műtétet viszont nem vállalták – hazai gyakorlat híján... Ennek ellenére megkerestünk jónevű specialistákat, akik vállalták a műtéti beavatkozást. Egy éven belül még két korrekciós műtétet végeztek rajtam – más-más kórházakban –, és végül közölték velem a lesújtó szakvéleményt: „A seb valószínűleg sohasem fog begyógyulni és ezt el kell fogadnom, hogy naponta kétszer kell lekezelni és lehetőleg sterilen tartani." Mivel feleségem egészségügyis végzettségű, ezért ez megoldható volt számomra.

Elfogadtam, és gyógyultnak mondtam magam.

Fél év múlva közeledett a Karácsony ünnepe. Feleségem hat darab Pió atya életéről szóló könyvet vásárolt; egyet magunknak, a többit ajándékba. Ahogy elkezdte olvasni, nem tudta letenni, és este – sebem lekezelése után – kértem, hogy olvassa hangosan, mivel az én szemem tartósan nem terhelhető. Valamikor éjfél után hagyta abba, mert elálmosodtunk, és elaludtunk.

Fontosnak tartom megjegyezni, hogy egyikünk sem kérte kifejezetten Pió atya közbenjárását a teljes gyógyulásomért, de lelkünk mélyén ez a vágy bizonyára megjelent... Csak úgy teljes szívünkkel és értelmünkkel rácsodálkoztunk az Ő életére, valamint arra a határtalan szeretetre, melyet Jézus iránt érzett – Akinek szent sebeit élete végéig viselte –, és Szent Anyja iránti gyengéd, gyermeki szeretetére. Reggel ébredés után valami különös érzés azt sugallta, hogy a sebem meggyógyult és kértem feleségemet, hogy nézze meg...

„Hogy mondhatsz ilyet, hisz te azt sohasem láttad!" Valóban, feleségem nem engedte megnéznem, mert a kórházból akkora sebbel engedtek haza, hogy egy tojást körülbelül 8-10 centi mélyre bele lehetett volna ejteni... Amikor megnézte, nem hitt a szemének: a seb teljesen begyógyult! Némán leborultunk és hálát adtunk Istennek. Ez a csodás gyógyulás Pió atya szentté avatása után néhány hónapra történt... Azóta Pió atya a mi „családi szentünk". Nem múlik el nap, hogy meg ne köszönném közbenjárását. Vettünk még néhányat ebből a könyvből és ezek körbejárnak rokonaink és ismerőseink közt. Akiknek nagyon tetszik, odaajándékozzuk és elmondom nekik ezt a történetet. A mi Urunk őt már életében megdicsőítette a stigmákkal, szenvedéssel, megaláztatással és életáldozattal. Már életében szentként tisztelték és közbenjáró imáit csodás gyógyulások kísérték. Nagyon szerette az Ő Urát és Őt is nagyon lehet szeretni.

Nagy Béla és Magdi

AMIKOR KUDARC ÉR...

- A kudarc nem azt jelenti, hogy selejt vagy – hanem azt, hogy nem arattál sikert.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy nem értél el semmit – hanem azt, hogy tanultál valamit.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy bolond voltál – hanem azt, hogy volt benned hit a kísérletezéshez.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy dicstelenné váltál – hanem azt, hogy volt merszed próbálkozni.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy nem értetted a lényeget – hanem azt, hogy valamit másképp kell csinálnod.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy alábbvaló vagy – hanem azt, hogy nem vagy tökéletes.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy elvesztegetted az időt – hanem azt, hogy van ürügyed az újrakezdéshez.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy fel kell adnod – hanem azt, hogy még jobban kell igyekezned.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy sohasem fog sikerülni – hanem azt, hogy türelmesebbnek kell lenned.
- A kudarc nem azt jelenti, hogy Isten elhagyott téged – hanem azt, hogy Neki bizonyosan van egy jobb ötlete.

(Ismeretlen szerző)

Segíts Te is, indíts el egy missziós közösséget

Ima a Szentlélekhez

Szentlélek Úristen, kicsi, gyenge és erőtlen vagyok, az előttem álló feladatok hatalmasak. Körülöttem nemzeteket kikezdő viharok dúlnak. A gonosznak bár nincs keze, nyelve, mégis tarol. Mindig akad valaki, aki kiszolgálja, átadja kezét, nyelvét, szívét, agyát, hogy ártson, pusztítson, hogy mindnyájunkat kikacagva tönkre tegyen. Népeket, nemzeteket, különféle kultúrában élő embereket uszít egymás ellen. Gondviselő jóságodban megingott gyenge hitünket kihasználva, arra buzdít, hogy féljünk egymástól, testvéreinktől, és vegyük el azt is, ami a másé.

Belekorbácsol a habzsoló, fogyasztói világba, ahol már nem is mi élünk, hanem felpörgetett életünkkel olyan emberek kimondhatatlan gazdagodását szolgáljuk, akiket talán be se engednénk hajlékunkba. Kölcsönből, adósságból limlomot vásárolunk, s észre sem vesszük, hogy magunk körül a halál kultúráját építjük. Nem az ember a fontos, hanem a gyárak, a bankok, az utak. Az ember csak eszköz, mely kivitelez, átad, kiszolgál, négyévente választ, elmegy a háborúba, gyilkol, rabol.

Gyengeségem tudatában hozzád kiáltok, élet-adó Lélek: segíts, vezess, adj erőt, hogy el tudjam mondani, meg tudjam mutatni a kétezer éves utat, mely nyitva áll előttünk. Add, hogy megértsük, hogy mennyei Atyánk, a benne bízó szentekkel egy szép világot teremtett az év milliárdok alatt, bőségesen feltarisznyált, mindent megadott, ami létünkhöz, földi boldogulásunkhoz szükséges. Add, hogy megértsük, hogy nem kilátástalan a vergődésünk, nem elkerülhetetlenül sorvad, omlik tovább a Kárpát-medencében a magyar nemzetünk, a keresztény világunk, mert örök igazságaid fényében van jövő.

Segíts két nagyon fontos igazságot világgá kiáltani, amelyet ha meghallanánk, biztos, hogy újjászületne népünk, nemzetünk. Új, határtalan távlatok nyílnának e szép világ előtt, mely mindannyiunk otthona.

I. Evangéliumi szegénység, ferences egyszerűség

A történelem minden nagy újjászületése, reformja, az anyagi világhoz való viszonyunk rendezéséből fakadt. Nem véletlenül jött szegényes barlangban közénk Jézus Krisztus, és vállalta a kétkezi munkát, hogy létet biztosítson magának. Az Istenben bízó lélek tudja, hogy van valaki, aki gondját viseli, törődik vele, mint atya a gyermekével, és ezért szerényen, egyszerűen élve életét, boldog ezen a földön.

Segíts, Uram, megállítani, ezt a mindent letaposó hajszát az anyagiakért. Nem reménytelen ez a kérés, hisz az emberiség időben rájött, hogyha két vacsorát fogyaszt el, az tönkreteszi. Túlhízott teste nemcsak csúf, de halálba is viszi. Megértettük, hogy nem jó, ha két számmal nagyobb cipőt veszünk, és abban caflatunk társaink után, mert sebet mar lábunkra, és nem haladunk. Segíts, hogy megértsük azt is, hogy a túl nagy lakás, a sok-sok fölösleges anyagi dolog megszerzése, birtoklása, őrizése, használata elveszi minden erőnket az élettől, és már nem is élünk, hanem egy hatalmas mókuskerékben szaladunk, csakhogy fent tudjuk tartani a gazdagság hamis illúzióját. Persze, hogy minden, amink van, ajándék tőled, Istenünk, de ne birtokolni akarjuk az értékeket, hanem csak csodáljuk azt. Egyesek házai nagyobbak, szebbek, mint egy-egy múzeum, sokan nagyobb kényelemben élnek, mint a napkirály és nekik ez még mindig nem elég. Olyan nyaralókat építenek, amelyekbe be sem teszik a lábukat.

A megfékezhetetlen birtoklásvágy, mint a pusztító drog, függővé tesz, kiéget, elszigetel mindenkitől, és a kárhozatban maga alá temet. A pártjaink, kormányaink ezt a mérhetetlen éhséget, kapzsiságot akarják kiszolgálni a hatalomért, és minden mást félretéve gazdasági mutatókban mérik az életet. Persze az ő gazdagságuk is a mi habzsoló fogyasztásunkból fakad.

Segíts, Szentlélek Isten, hogy megértsük, hogy milyen édes szabadságot jelent a ferences egyszerűség, az evangéliumi élet. Te nem azt akarod, hogy nyomorogjunk, hanem azt, hogy éljünk, és élvezzük az életet. Nem azt akarod, hogy anyagiak utáni hajszában roskadozva délibábokat kergessünk, hamis kincseink elvesztésétől rettegve éljük, hanem azt, hogy a birtoklás vágyától mentesen szabadon, mindent megcsodálva, mindenkire rákacagva, a mindennapiért hálát adva járjuk hosszan életünk útját, azzal a biztos hittel, hogy aki megtisztult a bűnös vágyaitól, arra a te csodaszép országod vár.

II. Szolidaritás, a szeretet parancsa

A második érték, amit világgá szeretnék kiáltani, melytől életünk minden gondja megoldódhat, a szolidaritás, a szeretet parancsa.

Olyan édes és gyönyörűséges befogadni egy-egy kicsi bajban lévő gyereket. Itt is, ott is adnak pénzt, ingatlant, anyagiakat, és én gondolkodás nélkül továbbadom, mert jó jónak lenni, szeretetben élni, a szeretet útján járni. Nem fogcsikorgatva adom, amit én is kaptam, hanem örömmel, mert a szolidaritás, a jóság testvéreket szül, és a hamis mammonért olyan értékeket kapok, melyek mérhetetlenül többet érnek, boldogabbá tesznek engem.

Milyen feszült, nehéz lehetett Saulnak a harag, a gyűlölet útján elindulni Damaszkuszba, hogy összefogja a kereszténységet. Jézus Krisztus megszólította, párbeszédet kezdett vele, és a boldogságot kereső Saul eljutott oda, hogy megtért. Mindenéről lemondott, és mint egyszerű sátorkészítő, keze munkájával kereste kenyerét, bejárta az akkor ismert világot, hogy szeressen, hogy jót tegyen. Lelki útja végén megírja a szeretet himnuszát. Szeretem magam elé képzelni ezt a hosszú utat megtett, öreg, szakállas embert, ahogy ott ül a pislákoló mécs mellett, és szeméből kicsorduló könnyek fátyolánál írja a világirodalom talán legszebb költeményét, a Szeretet himnuszát.

Szentlélek Isten segíts, hogy hiteles hirdetője legyek a szeretetnek, a világunkat megmentő szolidaritásnak. Milyen más lenne a világ, ha nem állig felfegyverkezve ment volna 150000 amerikai katona Irakba, hanem üres kézzel, de szeretettel, jósággal, hogy segítsenek iskolákat, vízműveket, kórházakat építeni. Hozzánk is eljött néhány nyugati fiatal, jóságos, bölcs jelenlétük, szolidaritásuk gazdagabbá tett, békét teremtett a szívünkben. Nincs más út, mint a szeretet útja, a szolidaritás útja, melyre, ha rövid időre is, de közbe-közbe rátért az emberiség, és olyankor mindig tavaszba borult a világ.

Hiszem, hogy az emberiség nem ért el önön határaihoz. Fölöttünk nincsen plafon, mely szárnyalásunkat megakasztaná. Hihetetlen távlatok vannak előttünk. Istenünk első parancsát: „szaporodjatok, és sokasodjatok, és hajtsátok uralmatok alá a földet", még nem teljesítettük. Hiszem, hogy az Isten által teremtett élet nem juthat zsákutcába, mindig van megoldás, és minden új megoldás az évezredes válaszokból fakad. Uram, segíts, hogy bátorítani tudjam a testvéreimet, hogy élő hittel, reménnyel, szeretettel új fejezetet nyissunk népünk, nemzetünk, az emberiség életében.

Bátran indulok, és hangosan szólok, mert tudom, hogy Te nem vásári vacakot, bóvlit akarsz eladni, nem olyan törvényeket akarsz a torkunkon legyúrni, amely összetör, megnyomorít, hanem a boldogságra vezető utat mutatod nekünk. Uram, én hiszek tebenned, és vágyom arra, hogy az anyagi világ birtoklásától szabadon a szeretet útján járjak. Arra kérlek, hogy adj társakat, hogy mi is, mint az apostolok, vagy mint követőivel Szent Ferenc elinduljunk, és hirdessük, hogy van megoldás, újjászületés mindnyájunknak.

Alázattal arra kérlek, hogy segíts, és indíts el egy missziós közösséget, mely nemcsak szóval, hanem szeretettel, jósággal bejárja falvainkat, városainkat, bekopogtat minden család ajtaján, megfogja a megfáradt emberek kezét, hogy segítsen, jót tegyen, hogy együtt gondolkozzon, imádkozzon, választ keressen, vigaszt, reményt vigyen a testben és lélekben egyaránt szenvedő testvéreinek. Szentlélek Úristen! Pünkösd vasárnapján, alázattal kérlek, áradj ki, tölts be, segíts, vezess, növekedj bennünk, vigasztalj meg, vezess és alakíts, hogy boldogok legyünk.

Böjte Csaba

Mit tanít a mandulafa?

Azt mondtam a mandulafának: „Beszélj nekem Istenről!", és a mandulafa kivirágzott.

Milyen szeretet van a mandulafában Isten felé, ha csak kérjük, hogy beszéljen róla és ő kivirágzik! Istenről beszél, és kivirágzik.

Isten milyen szeretete lehet a mandulafában, hogy ilyen csodálatos dolgok történnek!

A teremtés öröme minket is körülvesz, sőt minden egyes gyermekünknél magát a teremtés örömét élhettük és élhetjük meg Istennel. Lelkünket minden kis virág képes felmelegíteni. Bármikor, amikor a természet újjászületik, vagy akár egyetlen mag kihajt, a teremtés örömét élhetjük meg Istennel.

A mandulafa virágaival dicsőíti Istent és ő, virágain keresztül minket is Isten dicséretére tanít.

Hogyan tanít minket a mandulafa?

„Ízleljétek és lássátok, mily jóságos az Úr!" – mondja a próféta.

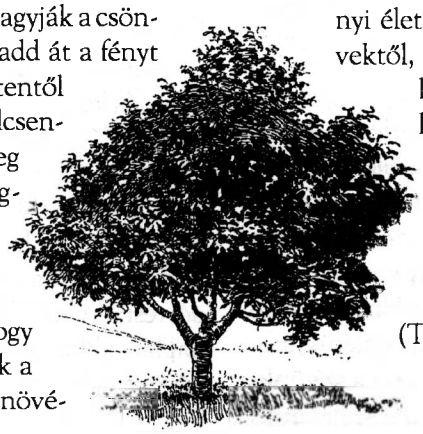
Mit tudhat a mandulafa, amit mi nem veszünk észre? Mit tudhat, hogy virágba borul, ha csak azt kérjük tőle, hogy „Beszélj nekem Istenről!"

Uram, taníts meg a Te dicséretedre!

A dicséret útja egy mód arra, hogy Istent a természetben szemléljük, összhangba kerülve a természettel. Hogy érezzük a szél simogatását, csatlakozzunk a madarak énekéhez, beszívjuk a virágok illatát, megcsodáljuk a teremtett föld látképét, hajnalban figyeljük, ahogy az apró harmatcseppek a szivárvány ezernyi színében játszanak a leveleken. Felfedezzük Isten jelenlétét a környezetünkben. Beszéljünk a teremtett lényekkel, és rajtuk keresztül beszéljünk Istennel!

Isten létezik, én találkoztam vele, mindegyikünk elmondhatja. De magadban is hordod Istent és Isten dicséretét. Isten dicséretét elmondhatod a növényeknek, a virágoknak, a csillagoknak, a napnak, az énekes madaraknak, a türelmes bárányoknak, a dalolva csobogó víznek, az aranyos fénynek, amely megcsókol téged, leszállva az égből. **A természettől sokat tanulhatsz.**

Tanulni jársz a vízhez, amely soha nem áll meg. Állhatatosságra, kitartásra tanít téged. Mennyi munka, mennyi monotonság, mennyi változatosság, míg eljut a tengerig. Tanulni jársz a virágokhoz, amelyek felvidítanak, illatoznak, és érintetlenül hagyják a csöndet. Azt tanítják neked, hogy te is add át a fényt és melegséget és mindazt, amit Istentől kapsz. Azt tanítják, hogy Istenben elcsendesedj, és már reggel korán nyisd meg a szíved Isten felé, ahogy ők is megnyílnak sziromleveleikkel a napfény felé. Tanulni jársz a gyökerekhez, amelyek a föld sötétjében hisznek a napnak. Mily csodálatos ez, hogy a gyökerek a föld sötétjében hisznek a napnak! Elmondhatjuk, hogy ez a növények hite? Milyen erős ez a hit.

Jézus azt tanítja, hogy boldogok azok, akik nem látják Őt, és mégis hisznek benne. Nem is gondolnánk, hogy a természetben is számos példa van erre.

Tanulni jársz a madarakhoz, amelyek a világban vannak, de nem belebonyolódva a világba. Nem a rohanás, nem a pénzvadászat tölti ki életüket.

Miért is rohannának, ha az Úr a liliomokat is olyan szépen öltözteti, és mégsem kell aggodalmaskodniuk.

Tanulsz a folyópartoktól, amelyek híven őrzik egymást. Mint házastársak, örök hűséggel vannak egymáshoz és elfogadják a teremtő Isten akaratát.

Tanulsz a fától, amely elviseli a hőséget és árnyékával frissességet ad másoknak. Milyen csodálatos, ahogy a fák segítenek a többi növénynek és nekünk is, miközben hordozzák a saját keresztjüket. Mennyi erőt ad nekünk Isten a kereszt hordozásához!

A fűszáltól is tanulsz: ha letaposssák, felemelkedik, és úgy néz az égre, mint sajátjára. Ha elbotlunk és újra és újra bűnt követünk el, akkor is segít Jézus talpra állni és Ő elfogad téged úgy, ahogy vagy, csak törekedj a jóra.

A vízcsepptől is tanulsz: magában rejti a szivárvány minden színét. Milyen egyszerű is egy vízcsepp és milyen sokszínű is az isteni napban!

Az olajfától is tanulsz: annyi mindenen ment keresztül, mégis továbbra is bőségesen adja az olajat, és az ezüstös fényt. Tanulok a fénnyel körülvett csúcsoktól, amelyeket a csönd burkol be. Tanulsz a hajnaltól, amely újra és újra megszületik, ha nem is látja senki a látványát. Sokszor sokan majd belehalnak a szereplési vágyba. De nem az a fontos, hogy sokan látnak-e téged, hanem az, hogy hogyan állsz Isten előtt. Tanulsz a lábukon meghaló növényektől... Ó, Istenem, mennyi alázatot tanítasz ezen keresztül is nekünk!

A látnokok mondták Medjugorjéban: az ég szépségét tapasztaltuk meg a Szűzanya által. A látnokok is a természetből vették példájukat. A természet megtanítja az egész teremtett világon keresztül a Teremtő kezdőbetűit! Az élet lélegzetelállító csoda: kezdve a növényi élettől: a növényektől, a virágoktól, a füvektől, amelyek csodálatos formájúak, bámulatos színűek és mesés gazdagságú leveleik, gyümölcseik vannak. Az állatok élete a szépségen és a fajok végtelen változatosságán túl, szintén csodálatos. Isten azt mondotta: *„A vizek teljenek meg élőlények sokaságával, az égen, a föld felett pedig röpködjenek madarak"* (Ter 2,7). *„Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott"* (Ter 1,31).

Elismerni az Atyát, mint teremtőt, elfogadni Jézust, mint az Uradat, az első lépés a „dicséret útján". A Szentháromság az eredete és kezdete a teremtett világnak. Minden élet az Atyaistentől van: az Atya istenségének kimeríthetetlen forrásából ered mindaz, ami létezik: Ő mindenható, az égnek és a földnek, minden láthatónak és láthatatlannak teremtője (vö. Hiszekegy). Az Ő trónjából ered az élő víz folyója. Most hagyjuk, hogy Jézus tanítása betöltse a szívünket, és a szívünkkel figyeljük Jézust!

Hunyd be szemed és engedd, hogy Jézus megfogja kezedet és elvezessen téged az élő víz folyójához! Most gondoljunk bele, hogy Isten örömét fogadhatjuk be a természeten keresztül is, de miért is ad ennyit, ilyen sokat Isten nekünk!? Isten az Ő Fiát is odaadta értünk! A Megváltót! Nem azért adott oda mindent, hogy Őbenne szabadok legyünk, kiteljesedjünk?! Most adjuk át magunkat Jézusnak, Megváltónknak, Szabadítónknak, hogy Őbenne szabadok legyünk! Szabadok, felszabadultak, a gonosz minden kötöttségétől megváltottak.

Kovács Zsolt (A. de Mello után)

Mit mondanak a jelentős próféták a jövőről?

Az Ószövetség prófétái

A próféták látnokok és Isten követei.

Az Ószövetség nagy prófétái: **Bileám, Illés, Elizeus, Ábrahám, Dávid** és **Mózes**.

A prófétákat Isten hívta el, Róla jövendöltek, a népük jövőjét jövendölték meg és állást foglaltak aktuális politikai kérdésekben.

Az Ószövetség négy nagy prófétája: **Izaiás, Jeremiás, Ezekiel és Dániel.**

A képzőművészetben ismertető jelként a próféciák könyvét tartják a kezükben és a kódexekben is megörökítették alakjaikat.

A tizenkét kis prófétát a tizenkét apostollal állítják szembe. Ide tartoznak:

– **Ámosz**, a pásztor Kr. előtt 787-747;

– **Habakuk**, a Kr. előtti 7. századból, aki ennivalót vitt Dánielnek az oroszlánbarlangba;

– **Aggeus,** aki Kr. előtt 520-ban felszólított a jeruzsálemi templom újjáépítésére;

– **Ozeás**, aki Kr. előtt 750-735 között a vallási zűrzavar és hanyatlás korában működött;

– **Joel**, aki a Kr. előtti 3-4 évszázadban a sáskajárás képében megjövendölte az apokalipszist (Péter az Apostolok Cselekedetei 2,16-ban őrá utal);

– **Jónás**, akit egy cethal elnyelt és három nap múlva kiköpött a szárazföldre;

– **Malakiás** a Kr. előtti 5. század első feléből;

– **Mikeás**, Izaiás kortársa, aki jósolt a betlehemi gyermekről, megjövendölte Aháb király halálát és a háború kimenetelét;

– **Náhum**, Jeremiás kortársa Kr. előtt 650-ből, aki megjövendölte Ninive pusztulását;

– **Abdiás**, Kr. előtt 885-ből Akháb király házának gondviselője (vö. 1Kir 18,4), aki 100 prófétát megmentett Izabella királynő halálos ítéletétől;

– **Zakariás**, aki 520-ban a perzsa király Dáriusz korában élt, aki szintén megjövendölte Jézus szűzi születését;

– **Szofóniás**, aki 630 körül prédikált Júdeában és egy lámpással átkutatta Jeruzsálemet.

Az Újszövetség

Az Újszövetségben kevés jövendölés van (pl: Mt 1-44; 2Pt 3,1-13; 2Tessz 1-12), inkább Krisztus apostolainak tanúságtétele. Máté apostol a 23. fejezet 34. sorában ezt írja: *„Ezért íme, küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat. Közülük egyeseket megöltök majd, és keresztre feszítetek, másokat megostoroztok zsinagógáitokban és üldöztök városról-városra."*

A Jelenések Könyve (János Apokalipszise) olyan látomásokat tartalmaz, amelyek értelmezése még 2000 év után is próféciaként szolgál.

(Ismeretlen szerző)

A Föld utolsó hét napja

Misztikus költemény az ember történelméről

Kezdetben alkotta az Isten az eget és a földet.
De sok év múltán az ember
nagyon okosnak gondolta magát
és így szólt: „Ki beszél itt Istenről?"
Én saját kezembe veszem a sorsomat.
És meg is tette:
ekkor kezdődött el a föld utolsó hét napja.

Az első nap reggelén

úgy határozott az ember,
hogy szabadon, jól, szépen és boldogan akar élni.
Már nem Isten képmása, hanem csupán ember.
És mivel valamiben hinnie kellett,

hát hitt a szabadságban és a boldogságban,
a tőzsdében, a haladásban és biztonságának hatalmában.
Biztonsága érdekében rakétákkal
és atomfegyverekkel szerelte fel magát.

A második napon

elpusztultak a halak az ipari vizekben,
a madarak a rovarölőszerektől,
amit a hernyók ellen használtak,
a mezei nyulak a városokból kiáradó ólmos levegőtől,
a kiskutyák a szép piros festékkel színezett kolbászoktól,
a heringek a tengerben lévő olajtól,
és az óceán alján található szeméttől.
Mert a hulladék radioaktív volt.

A harmadik napon

kiszáradt a mezőkön a fű,
a fákon elszáradtak a lombok,
a földeken a moha és a kertekben a virágok.
Mivel az ember irányította az időjárást
és az esőt pontos tervek szerint osztotta el.
De egy apró hiba csúszott a számítógépbe,
ami az esőfelhőt eloszlatta.
A darvak a szép Rajna kiszáradt medrében álltak.

A negyedik napon

A hatmilliárd emberből három milliárd meghalt.
Egyesek betegségben, amelyeket az ember tenyésztett ki,
mert valaki elfelejtette becsukni a vírusokat rejtő doboz tetejét,
amit a következő háborúra tartogattak.
A gyógyszerek pedig nem segítettek.
Túl hosszú időre lett volna szükség,
mire hatni kezdenek.
Mások éhen haltak, mert egyesek elrejtették előlük
a gabonatároló ajtajának kulcsát.
Istent átkozták, aki elvette a boldogságukat.
Pedig nem a Jóisten vette el!

Az ötödik napon

a még életben maradottak megnyomták
a rakétakilövő piros gombját,
mert veszélyben érezték magukat.
Tűz borította be a földgolyót,
a hegyek égtek,
a tengerek elpárologtak,
a városokban feketén füstölögtek
a megmaradt betonvázak.
Az angyalok az égben látták,
hogy a kék bolygó vörös lett, majd piszkos barna,
végül pedig hamuszürke.
És tíz percre abbahagyták éneküket.

A hatodik napon

kialudt a fény.
Por és hamu vette körül a napot,
a holdat és a csillagokat.
Az utolsó csótány, ami egy rakétabunkerben még
életben maradt, elpusztult a nagy forróságban.

A hetedik napon

nyugalom volt.
Végre.
A föld puszta és üres volt,
sötét volt a hasadékokban,
amelyek a száraz földkéregben nyíltak.
Az ember lelke pedig lidércfény módjára bolyongott a káoszban.
Mélyen lent, a pokolban az
Ördögök egymásnak mesélték az ember izgalmas történelmét,
aki saját kezébe vette sorsát
és nevetésük felhangzott egészen az angyalok kórusáig.

Mit gondolsz, hányadik nap van ma?

H. Magdala

Egy sürgős üzenet

Az író amerikai evangéliumi keresztény lelkipásztor, aki látomásokat is kap. Hogy az általa kapott üzenet mennyiben hiteles, nem tudjuk eldönteni. Azzal a megjegyzéssel adjuk közre, hogy aki olvassa, az imádkozzon és döntsön szabad lelkiismerete szerint.

EGY VILÁGOT MEGRÁZÓ CSAPÁS KÖZELEG

2009. március 7.

A Szent Lélek indított, hogy küldjem ki ezt a sürgős üzenetet a levelezőlistára, barátaimnak és a közösségek elöljáróinak, akikkel a világ minden táján találkoztam.

EGY VILÁGOT MEGRÁZÓ CSAPÁS KÖZELEG. ANNYIRA IJESZTŐ LESZ, HOGY MINDANNYIUNKAT MEGRÁZ MAJD, MÉG AZ ISTENHEZ LEGKÖZELEBB ÁLLÓKAT IS.

Már tíz éve hirdetem azt a figyelmeztetést, hogy ezer tűz jön majd le New York városára. Az egész várost beborítja majd, még New Jersey és Connecticut egyes részeit is. Amerika nagyobb városaiban zavargások és lángoló tüzek lesznek, olyanok, mint a Los Angelesi Wattsban voltak évekkel ezelőtt.

A világ sok nagyvárosában lesznek zavargások és tűz. Fosztogatások is lesznek, a Times Square-en is, New York városában. Amit most tapasztalhatunk, az nem recesszió, még csak nem is gazdasági válság. Isten haragja alatt vagyunk.

Azt írja a 11. zsoltár:

„Ha az alapfalakat is lerombolják, mit tehet az igaz ember?" (3. igevers)

Isten megítéli Amerika felháborító bűneit és a nemzeteket. Lerombolja a világi alapokat.

Jeremiás próféta így próbálta jobb belátásra bírni a romlott Izraelt:

„Most azért mondd meg Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak, hogy ezt mondja az ÚR: Én most veszedelmet készítek, és tervet szövök ellenetek! Térjetek meg azért mindnyájan gonosz útjaitokról, jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket! De ők ezt mondták: Nem érdemes! Mi már csak a magunk gondolatai után megyünk, és megátalkodott, gonosz szívünk szerint élünk!" (Jer 18,11-12)

A Zsoltárok 11,6-ban Dávid így figyelmeztet:

„Hullasson a bűnösökre kénköves, tüzes parazsat, perzselő szél legyen osztályrészük!"

Hogy miért?

Dávid így válaszolt:

„Bizony, igaz az ÚR..."

Ez egy igazságos ítélet, mint ahogyan Szodoma ítélete is az volt, Noé idején.

Mit tehet az igaz ember? Mi van Isten népével?

Először is egy praktikus útmutatás, amit én kaptam: hacsak lehetséges, tároljatok 30 napra elegendő, nem romlandó ételkészletet, tisztálkodási szereket és más elengedhetetlen dolgokat. A legnagyobb városokban a szupermarketek kínálatát a katasztrófa hallatára egy óra alatt kiürítik az emberek.

Ami a hitben járást illeti, két választásunk van. Ez is a 11. zsoltárban található:

„Menekülj a hegyre, mint a madár?!"

Vagy ahogy Dávid írja:

„Az ÚR ott van szent templomában, az ÚR, akinek trónja a mennyben van, lát a szemével, pillantása megvizsgálja az embereket." (4. vers)

„Az Úrhoz menekülök." (1. vers)

Azt mondom lelkemnek: Nem kell elfutnom... nem kell elbújnom. Ez Isten igazságos munkája. Tudom, az Úr a trónján ül, szemei szerető kedvességgel vigyázzák minden léptemet. Bízom benne, hogy Ő megmenti övéit vízen, tűzön, csapásokon és mindenféle próbán keresztül.

Megjegyzés: Nem tudom mikor fognak ezek a dolgok megvalósulni, de tudom, hogy már nincsenek messze. Ezzel az üzenettel teljesítettem, amit az Úr kért tőlem. Te úgy fontold meg, ahogyan jónak látod.

Isten áldjon és tartson meg,

Krisztusban,

David Wilkerson

A LÁTOGATÁS

Egy fiatalember mindennap délben bekukkantott a templom ajtaján és pár másodperccel később már ment is tovább. Kockás inget és szakadt farmert viselt, mint a többi maga korabeli fiatal. Papírzacskóban hozta az ebédre szánt két zsömléjét. A plébános gyanakvóan kérdezte, hogy miért jött, mivel manapság már a templomban is lopnak.

– „Imádkozni jövök" – válaszolta a férfi.

– „Imádkozni... Hogy tudsz ilyen gyorsan imádkozni?"

– „Hát... mindennap benézek a templomba és annyit mondok: »Jézus, Józsi vagyok!«, aztán elmegyek. Rövid imádság, az igaz, de remélem, hogy az Úr meghallgat."

Néhány nap múlva egy munkahelyi baleset következtében a fiatalembert fájdalmas törésekkel szállították kórházba. Többen voltak egy szobában. Érkezése teljesen átalakította az osztályt. Nemsokára az ő szobája lett a folyosó összes betegének találkozóhelye. Fiatalok és idősek ültek az ágya mellett, és ő mindenkire rámosolygott, mindenkihez volt egy-egy kedves szava.

A plébános is eljött meglátogatni és egy nővér kíséretében odament a fiatalember ágyához.

– „Azt mondták, hogy nagyon össze vagy törve, mégis vigaszt nyújtasz a többiek számára. Hogy vagy képes erre?"

– „Annak az embernek köszönhetem ezt, aki mindennap délben eljön hozzám."

Az ápolónő félbeszakította:

– „De hisz délben soha nem jön senki!"

– „Ó, dehogyisnem. Mindennap eljön, benéz az ajtón és azt mondja: »Józsi, Jézus vagyok!«, és elmegy."

(Ismeretlen szerző)

Tartalomjegyzék

Katona István: Teremtő Lélek, jöjj... .. 3
Leo Tanner: Szívükbe írom és bensejükbe adom törvényemet ... 4
TANÚSÁGTÉTELEK:
– *Czuczor Alíz* 8
– *Poroszlay Borbála* 9
– *Horváth Erika* 10
– *Nagy Béla és Magdi* 10
Amikor kudarc ér... 11
Böjte Csaba: Segíts Te is, indíts el egy missziós közösséget 12
Kovács Zsolt: Mit tanít a mandulafa? .. 13
Mit mondanak a jelentős próféták a jövőről? 15
H. Magdala: A Föld utolsó hét napja – Misztikus költemény... 15
David Wilkerson: Egy sürgős üzenet ... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: ETO Print Kft.
Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Május első felében **megjelentetjük** az alábbi könyveket:
- **Gloria Polo: „Akit villámcsapás ért"**;
- **Leo Tanner: „Szentlélek, engedd, hogy Pünkösd legyen bennem"**; és
- **Hubert Lenz: „A tüzet újra lángra lobbantani."**

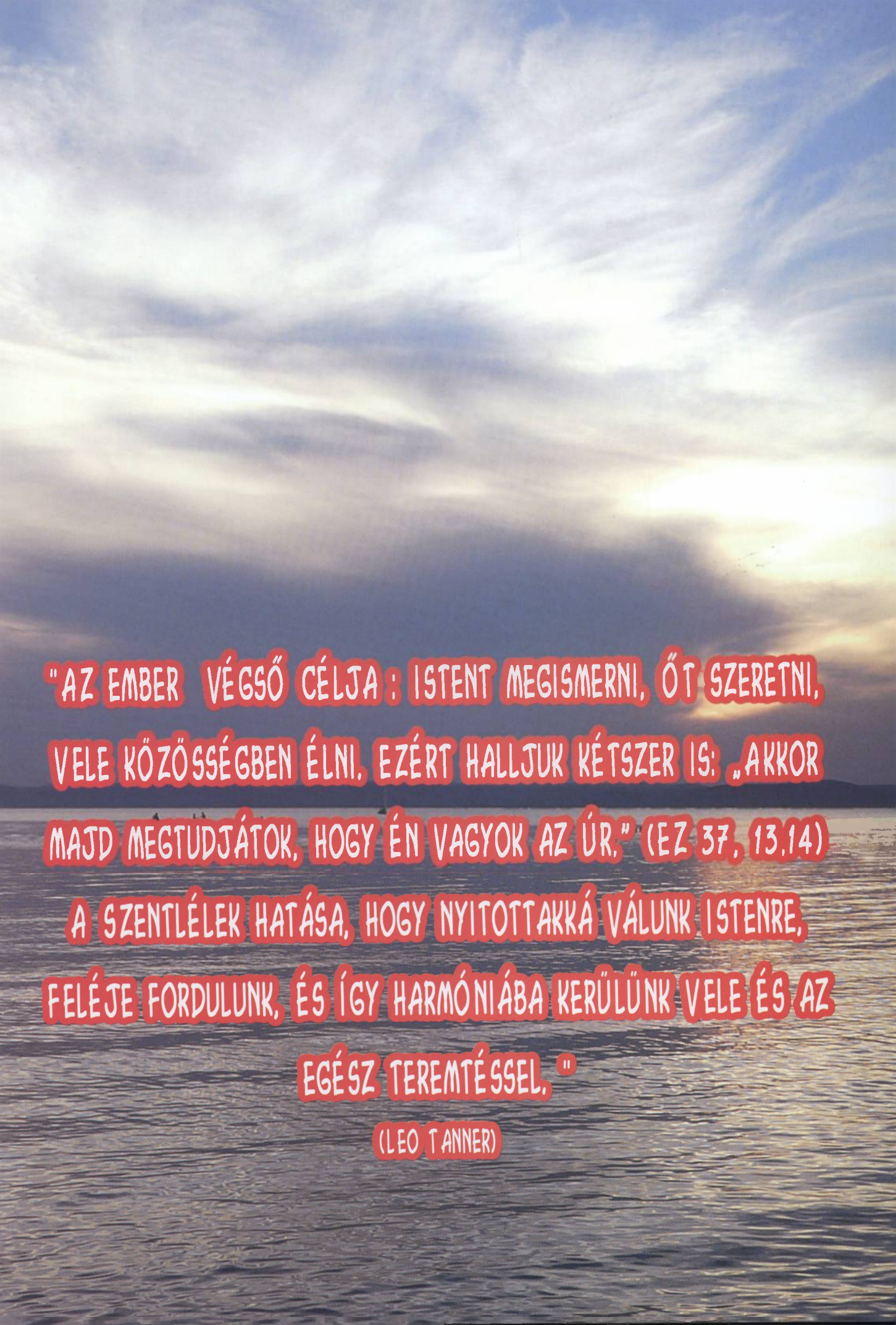
Megrendelhetők telefonon (222-53-06), illetve kaphatók az egyházi könyvesboltokban.

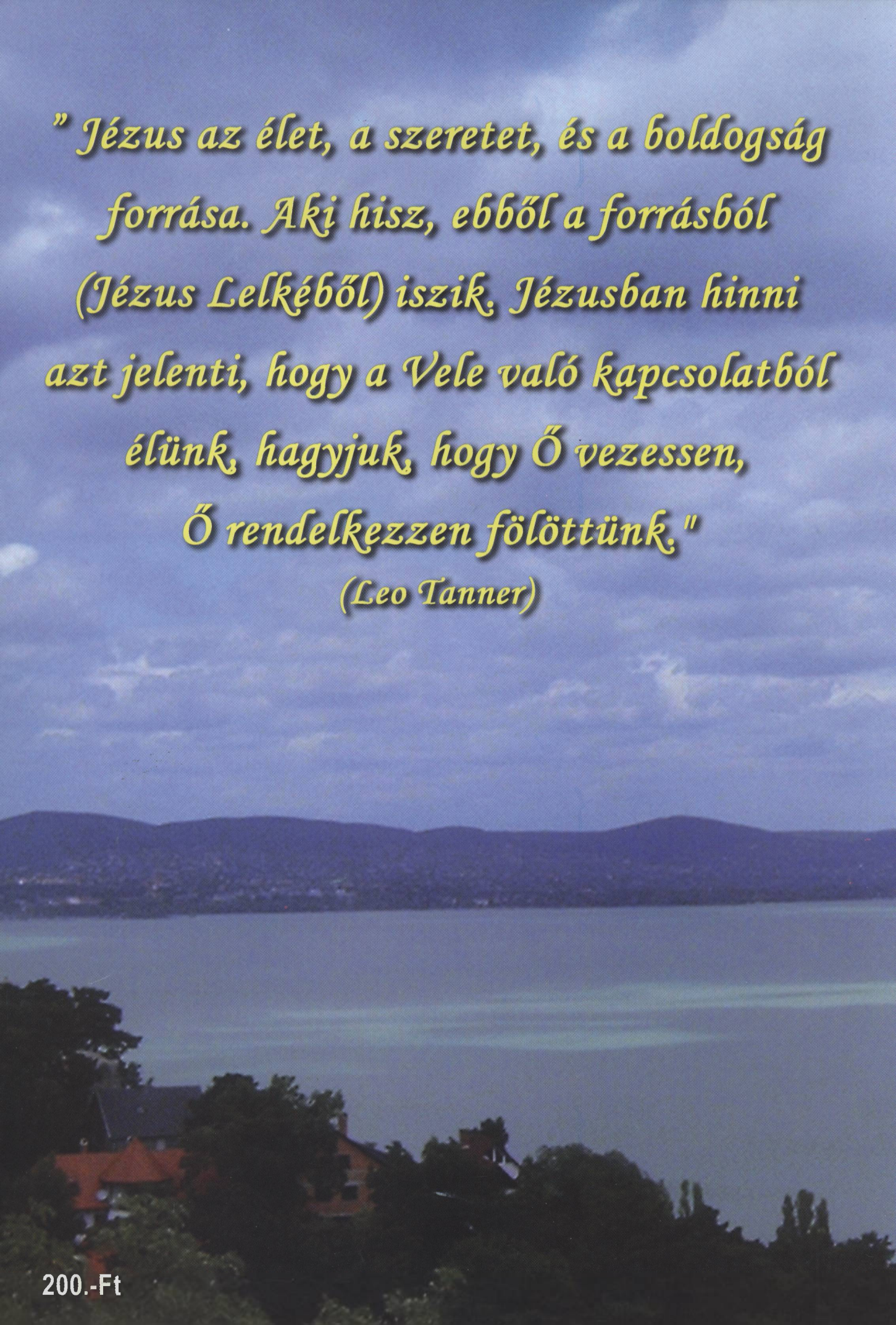
¤ Olvasóink testi-lelki gyógyulásáért **minden hónapban szentmisét ajánlunk fel.**

¤ Az **Országos Karizmatikus Találkozó** előreláthatólag november 7-én lesz Budapesten. Előadó: Bruce Yocum; téma: a prófécia!

¤ Felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét a Pünkösd méltó megünneplésére. Lehetőleg kilenceddel készüljenek erre a kedves ünnepre.

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

"AZ EMBER VÉGSŐ CÉLJA: ISTENT MEGISMERNI, ŐT SZERETNI, VELE KÖZÖSSÉGBEN ÉLNI. EZÉRT HALLJUK KÉTSZER IS: „AKKOR MAJD MEGTUDJÁTOK, HOGY ÉN VAGYOK AZ ÚR." (EZ 37, 13.14)
A SZENTLÉLEK HATÁSA, HOGY NYITOTTAKKÁ VÁLUNK ISTENRE, FELÉJE FORDULUNK, ÉS ÍGY HARMÓNIÁBA KERÜLÜNK VELE ÉS AZ EGÉSZ TEREMTÉSSEL. "
(LEO TANNER)

" Jézus az élet, a szeretet, és a boldogság
forrása. Aki hisz, ebből a forrásból
(Jézus Lelkéből) iszik. Jézusban hinni
azt jelenti, hogy a Vele való kapcsolatból
élünk, hagyjuk, hogy Ő vezessen,
Ő rendelkezzen fölöttünk."
(Leo Tanner)
200.-Ft